

Clara

Jeg stod engang i et fremmed Land,
Og om lidt hjemligt mit Øie ledte,
Da saae jeg *Clara*, den Liljevand,
Og Hjemmet sig for mit Blik udbredte!
De findes til Lykke, som yndes!

Ei før, ei siden jeg *Clara* saae,
Og meget Vand er til Strande rundet,
Men Sjæle to, som et Blik forstaae,
Har Øieblikket for immer bundet.
De findes til Lykke, som yndes!

Jeg saae paa *Clara*, hun saae paa mig,
Som om hinanden vi satte Stævne,
Og hver af os gik den halve Vei,
Saa brat hinanden vi sad ijævne.
De findes til Lykke, som yndes!

Jeg sad hos *Clara* saa sjæleglad,
Mundharpen toned foruden Strænge
Om saare meget, jeg veed ei hvad,
Og Ingen af os det veed *hvorlænge!*
De findes til Lykke, som yndes!

Da kom den Herre, som os indbød,
Og spurgde artig, med Vid i Panden,
Om vi, saa fremmed end Stemmen lød,
Dog nogenlunde forstod hinanden?
De findes til Lykke, som yndes!

Da svared *Clara*, som Engle mild,
Slog Øiet op og udbrød med Gammen:
»Den Ting er ikke i Verden til,
Hvorom vi To jo kan tale sammen!«
De findes til Lykke, som yndes!

Det var om Hjerter et sanddru Ord,
For alt i Verden de Udtryk finde,
I Ordet lever og stadig boer
Med *Claras* Stemme end *Claras* Minde!
De findes til Lykke, som yndes!

Med *Skolemestre* man ogsaa vel
Om alt kan tale, naar man vil kives;
Men Venne-Sjæle kun har det Held
Om alt at tale og sødt oplives!
De findes til Lykke, som yndes!

N. F. S. Grundtvig

Danskeren. Et Ugeblad. 8. november 1848. I s. 542-44.